

BAKI DÖVLƏT UNIVERSİTETİ
İLAHİYYAT FAKÜLTƏSİNİN

**ELMİ
MƏCMUƏSİ**

№ 07 (07) MART (MART) 2007

HİDÂYET VE BAZI İHTİDA SEBEPLERİ

Doç. Dr. Abdulaziz Hatip
Marmara Üniversitesi
İlâhiyât Fakültesi, İstanbul

Hidayet, gönül pusulasının hakikat kıblesini yakalama anıdır. Hidâyet, bir ömür boyu her gün üşenmeden gönül penceremize gelip perdelerin aralanmasını bekleyen iman güneşinin nazlı nazlı içeri süzülme fırsatıdır. Hidâyet, dünyada hiçbir nimet ve servetle ölçülemeyecek ve hatırası bir ömür boyu tüm tazeliğiyle burunda tütecek bir mazhariyet sevincidir. Hidayet, âşkın mâşuka kavuşma halidir. Kısacası, “Hidâyet, büyük bir nimet, vicdânî bir lezzet ve ruhun cennetidir.”

Yüce Allah, insan oğlunun hayat serüveninin her aşamasında hidayetini dilemiştir. Bunun için gerekli her türlü imkânı lütfetmiş, şartlarını hazırlamıştır. Nitekim, henüz dünyaya gözlerini açmadan ve bulunduğu ortamda ihtiyacı yokken, dokuz ay sonrasında ayak basacağı dünya hayatında gerekli her türlü duyu ve duygularla donatmıştır. Dünyaya gelişini kolaylaştırmış, doğar doğmaz, bir süt çeşmesi gibi devreye giren, annesinin şefkatli sinesinden istifade refleksi bahşetmiştir. Her birisi ayrı bir nimet dünyası olan tatlar, sesler, renkler, hoş kokular vs. definelerini açacak anahtarları eline vererek tüm bunlardan istifade yolunu göstermiştir. En az bunlar kadar önemli, alemi donattığı, her taşına, hatta her zerresine nakşettiği hikmet inceliklerini kavrayıp yararlanacak akli ihsan etmiştir. Gözünün görmesi için güneşi, kulağının işitmesi, burnunun koku alması için hava zerrecelerini hizmetine vermiştir. Tüm bunlar, Yüce Allah’ın istisnasız bütün kullarına, hatta bütün canlılara en iyiye, en güzele ve en faydalıya yönelik yol gösterme arzu ve iradesine delildir.

Yüce Allah, hidayet alanındaki lütuf ve nimetlerini bununla da sınırlı tutmamış, ayrıca yerleri, gökleri ve içindeki tüm sanat eserlerini, ilim ve hikmet incelikleriyle bezeyerek Kendine ulaştıracak, kapısına vardıracak birer işaret ve delil gibi bayrak bayrak dalgalandırmıştır. Kur’ân’da, evrene

“alem” denmesinin sebebi, belki de, Yüce Sanatkârına her zerresiyle alamet ve işaret olmasından dolayıdır.

Bu rehberlik ve yol göstericilere ilaveten, O, yine de kullarının elini bırakmamış, onlara belli aralıklarla kendi hemcinslerinden manevî rehber ve önderler göndermiş, yani peygamberler görevlendirmiştir. Ayrıca, bu peygamberlerin elinde bir program olacak, vefatlarından sonra da ümmetlerine yol gösterecek küçüklü büyüklü kitaplar indirmiştir. Buraya kadar olan İlâhî rehberlik ve yol göstericilik, genel, yani istisnasız olarak tüm insanlar için geçerlidir. Deyim yerindeyse, Yüce Allah, tüm kullarının önüne doya doya istifade edecekleri mükellef bir hidayet sofrası sermiştir.

Ne yazık ki, bu hidayet sofrasına hepsi aynı şekilde ilgi gösterip gereği gibi ondan yararlanma yoluna gitmemiş, hatta büyük bir kısmı özellikle kâinatta dalgalanan tevhit delillerine ve bunların tercümanı olan peygamber ve kitaplara hiç iltifat etmemiştir. Yüce Allah, tüm bu geniş alan ve anlamlarıyla hidayetinin güneşini gönül odalarının pencerelerine kadar her zaman getirmiş, fakat pek çoğu, gaflet ve cehalet perdelerini aralama zahmetine katlanmayarak, o latif ve ruh okşayıcı ışığın içeri süzülmesine engel olmuştur. Buna karşın, hayatının tâ ilk adımından itibaren İlâhî inayet bu ılık gölgesini ve yol göstericiliğini sezen, bundan Rabbinin iradesi doğrultusunda büyük bir manevî haz ve gönül dolusu şükranla yararlanmaya çalışan, gelen peygamber ve kitapları da birer manevî ışık gibi görüp istifade edenler de olmuştur.

Yüce Allah da, hidayetini bunların gönlünde gerçekleştirip hedefine ulaştırmıştır. Diğer deyişle bunlara iman nasip etmiş, onları hakikate erdirmiştir. Bu anlamda Allah’tan başka hidayet edici yoktur. Kulunun o istikametteki özel tercihinden sonra gönlünü iman ışığıyla aydınlatacak O’ndan gayrı bir varlık bulunmaz. Kevnî (kozmojik) deliller, peygamberler ve semâvî kitaplar o asıl gaye için sadece birer basamak ve vesiledir.

İman hidayetinin de bir meyvesi ve mükâfatı vardır ki, bu da Kur’ân dilinde “Hidâyet” olarak nitelenmiştir: Ebedî nimetler diyarı olan Cennete ulaşma! Kur’ân, bir yerde cennetliklerin gıpta edilesi hallerini tasvir etmekte ve bu gerçeği onların dilinden seslendirmektedir:

“İman edip makbul ve güzel işler yapanlar ise -ki hiç kimseye Biz gücünün yetmeyeceği yükü yüklemeyiz- cennetlik olup, orada ebedî

kalacaklardır. Öyle bir halde ki içlerinde kin kabilinden ne varsa hepsini söküp çıkarmışızdır, önlerinden ırmaklar akar. ‘Hamdolsun bizi bu cennete eriştiren Allah’a! Eğer Allah bizi muvaffak kılmıyorsa kendiliğimizden biz yol bulamazdık. Rabbimizin elçilerinin gerçeği bildirdikleri bir kere daha kesinlikle anlaşılmıştır’ derler. Kendilerine de: ‘İşte güzel işlerinize karşılık, karşınızdaki şu muhteşem cennete varis kıldınız, buyurun!’ diye nida edilir” (A’raf: 42-43).

Mütevazı bir çalışma gerçekleştirdik. **“Kiliseden Camiye: İSLÂM’A KOŞAN HİRİSTİYAN DİN ADAMLARI (İsa’yı Yitirmeden Muhammed’i Bulan 26 Papazın Hidâyet Öyküsü)** adını taşıyan çalışma, dünyada İslâm’ı seçen bazı din adamlarının hidayet öykülerini konu almaktadır. Bu zatların her biri, Müslüman olmadan önce birer din adamıdır. İstisnasız hepsi de, dinlerine adam kazandırmaya çalışan birer misyonerdir. Hatta, bazıları kardinal veya başpiskopos seviyesinde bir yüksek görevlidir. Acaba, böylesine dinlerine bağlı, inançlarına başkalarını çağırma hayatlarını adayan, bu yolda büyük imkân, itibar ve üne kavuşmuş bu kimseler neden İslâm’ı seçtiler? Herkes için, sosyal çevrelerini, hatta bazen en sevdiklerini yitirme ve yapayalnız kalma pahasına, kolayca alınabilecek bir karar olmadığına göre, onları buna sevk eden çok kuvvetli gerekçeler olmalıdır. Bunları, ana hatlarıyla incelediğimizde özellikle şu hususların ön plana çıktığını görüyoruz:

Karşılarında İslâm’ı güzelce temsil eden, ahlâkını hayatlarında yaşayan bir örnek bulunması. Bu gerçek gösteriyor ki, İslâm ahlâkını ve imanın güzelliklerini davranışlarımızla sergilesek, diğer dinlerin mensupları grup grup İslâm’a gireceklerdir. Bunlardan bir tanesinin, hidayet vesilesi olan Mısır’lı Müslüman iş adamı için kullandığı, “Muhammed bir melekti. Uçması için sadece kanatları eksikti” (Yusuf Estes, Amerikan asıllı eski papaz ve misyoner) ifadesi bunun küçük bir örneğidir.

Yine Müslümanların camileri, cemaatleri, oruçları ve ibadet esnasındaki hallerine hayran kalıp ihtida kararını hızlandıran birinin şu ifadeleri ilginçtir:

“Hıristiyanlıktan iyice soğuduktan sonra, neler okuduklarını anlamasam da, Müslümanların namazdaki duruşları, derin saygı ve intizamları, buldukları mekanı kaplayan manevî hava beni cezbediyordu. Özellikle Kur’ân okunduğunda hemen ilgimi çeker ve içimde tuhaf ve sıcak duygular belirirdi. Oysa, Müslümanlardan nefret üzere yetiştirilmiştim.

Müslümanların Ramazan ayında tuttıkları oruca da hayrandım. Bunu, Hıristiyanların tuttıkları, ama Kitab-ı Mukaddes'te yeri olmayan "Sıyâmu'z-zeyt" orucundan çok daha anlamlı buluyordum. Hatta, henüz Müslüman olmadan bile zaman zaman Ramazan'da oruç tutardım." (İzzet İshak Muavvad, Mısırlı, eski papaz).

Cami ile kiliseyi mukayese ederek camideki engin ruhanî hayatın etkisini dile getiren şu satırlar da oldukça anlamlıdır: "Yolumun üzerinde 'Hüde'l-İslâm' adında bir cami vardı. Zaman zaman yanına yaklaşır, içine göz atar, kiliseye hiç benzemediğini görürdüm. Ne sandalyeler, ne heykel ve resimler, ne büyük avizeler, ne pahalı halılar, ne musikî ve çalgı âletleri, ne ilâhi, ne de alkış vs. vardı. Bu gibi camilerde ibadet yalnızca Allah'a rüku ve secdeden ibaretti. Zenginle fakir ayrımı olmaz, herkes dümdüz saflarda yan yana ibadete dururdu. Tüm bunları, kiliselerde yapılan tam tersi davranışlarla karşılaştırırdım. Gözümde her zaman cami üstün gelirdi." (Dr. Vedî' Ahmed, Mısırlı, eski papaz yardımcısı).

Kur'ân-ı Kerim'in etkisi

İhtida öykülerini sunduğumuz kişiler arasında Kur'ân'dan etkilenecek Müslüman olanlar çoğunluktadır. Bunların bir kısmı, Kur'ân'ın, indiğinden bu yana hiç değişmediğini; bir kısmı, Allah'ın birliğine yaptığı vurguyu; bir kısmı, ihtiva ettiği bilimsel gerçekleri; bir kısmı ise, İncillerin sayıca çok, Kur'ân'ın ise tek olduğunu görerek Müslüman olmuştur. Örneğin şu satırlar bu konuda son derece ibretlidir:

"Ben kavurucu çöl sıcağında yolunu kaybeden, susuzluktan ölecek hale gelmiş, ancak seraptan başka bir şey bulamayan bir kimseydim. Birden bire zezemi (Kur'ân'ı) buldum. Tam dokuz sene boyunca o isyankar nefsimi söz geçirmeye çalıştım, şüphelerini bastırmayla uğraştım ve ondan hep kaçtım. İslâm ile Hıristiyanlık arasında karşılaştırmalar yaptım. İncillerle Kur'ân'ı mukayese ettim. Sonunda zafer hakikat ve nûrun oldu." (Mısırlı Eski Papaz Fevzi Subhî Sem'an).

Kur'ân-ı Kerim'in, Hz. Muhammed'in sevinç ve üzüntülerinden iz ve eser taşımadığını, en sevdiği insanların ismini içermediğini, hatta kendi isminin bile sadece dört defa geçtiğini görüp bunu Kur'ân'ın Hz. Muhammed'in eseri olmadığına işaret sayarak İslâm'ı kabul edenler var.

Kur'ân'ın, Hz. Muhammed'in bile ölümlü bir kul olduğunu söylediğini görerek, onun ancak Allah kelâmı olabileceğine kanaat getirip karar veren

var. Müslümanların bu makul inancına karşın Hıristiyanlıktaki teslis inancı ve Hz. İsa'nın tanrılaştırılması da bir çoğunu inancında şüpheye düşmeye ve bir arayış sonunda İslâm'ı bulmaya sevk etmiş.

Kur'ân'ı dikkatle inceleyip onda Kitab-ı Mukaddes denilen Tevrat ve İncillerin aksine çelişkili ifadeler içermediğini görerek Müslüman olanlar var: “Kur'ân'ı elime alıp okumaya başladım. İçinde çelişkilerle karşılaşacağımdan korkuyordum. (Sırf bu yüzden İncil ve Tevrat'a güvenim sarsılmıştı.) İki gün boyunca Kur'ân okudum. Fakat, kilisede bize tanıtılan (çelişkilerle dolu!) Kur'ân'dan eser bulamadım.” (Dr. Vedî' Ahmed, Mısır'lı, eski papaz yardımcısı).

Kur'ân'da, İlâhî bir nur ve lahutî bir azameti sezerek İslâm'ı seçenler var: “Tamamen değişmiş, yumuşak kalpli bambaşka bir insan olmuştum. Kur'ân'ı büyük bir saygıyla elime alıyordum. Sanki gözümü o güne kadar kapatan perde kalkmıştı, daha önce fark edemediğim gerçekleri tüm açıklığıyla görmeye başlamıştım. Kur'ân'ın satırları arasında Allah'ın nûrunun parıldadığını hissediyordum. Allah'ın Kitabını elimden bırakamıyor ve saatlerce okuyor okuyordum.” (İbrahim Halil Flupos, Mısır asıllı, Hıristiyan ilâhiyatı profesörü).

İslâm'da, Allah ile kul arasına girilmediğini, herkesin bizzat dilek ve dualarını Allah'a arz edebildiğini, günahlarının affını ondan dileyebildiğini, arada bir ruhban sınıfı bulunmadığını görerek ihtida edenler de vardır. İşte bir örnek: “Adet olarak, din adamı, haçı günah çıkartmak isteyen yüzüne doğru kaldırır ve günahını bağışlar. Tam da bağışlamak için haçı kaldıracağı sırada Kur'ân'ın o güzel ifadesi aklıma geldi: ‘De ki: Allah birdir.’ Nutkum tutuldu. Şiddetli bir ağlama aldı beni. Kendi kendime: ‘Bu bana günahlarını affetmem için gelmiş. Acaba o hesap ve ceza gününde benim günahlarımı kim affedecek?’ O anda tüm büyüklerden daha büyük bir Yüce Varlığın mevcudiyetini hissettim. O tek İlâh'tı. Ondan başka kulluk edilecek kimse yoktu. Hemen Piskopos'la görüşmeye gittim ve ‘Ben sıradan insanların günahlarını affediyorum da, benim günahlarımı kim affedecek?’ dedim. Beklemeden cevap verdi: ‘Papa!’ Yine sordum: ‘Peki, Papa'yı kim affedecek?’ Şöyle bir irkildi ve ayağa fırlayıp bağıra bağıra: ‘Sen delirmişsin. Rahip bile olsa seni bu göreve tayin eden de delidir! Kaç defa kendisine seni tayin etmemesini, aksi halde İslâmî görüşlerin ve bozuk fikirlerinle halkı ifsat edeceğini söyledik!’ dedi.” (İshak

Hilal Mesiha, Mısırlı eski rahip, Afrika'da Misyonerlik Komitelerinin eski başkanı).

Bazılarına göre, dinî bilgilerin sadece din adamlarının tekelinde değil, bu konuda ehil ve yetkili herkesten alınabilmesi de İslâm'ın ilginç ve gönül çelici bir özelliğidir:

“Çok kitap okuyor ve dinleri mukayese ediyordum. Bu arada bazı Müslüman dostlar edinmiştim. Bendeki fikrî hareketin olumlu yönde gelişmesinde bu arkadaşların çok katkısı oldu. Müslümanlarda dinî bilgileri öğrenmenin belli sınıf veya grubun tekelinde olmadığını, Kur'ân ve Hadis'in erkek, kadın, çocuk ayrımı bulunmaksızın her Müslüman tarafından rahatlıkla ulaşılabildiğini gördüm. Oysa, Kitab-ı Mukaddes'in bazı bölümlerini bir Hıristiyan 35 yaşına gelmeden okuyamaz.” (İzzet İshak Muavvad, Mısırlı eski papaz).

Hz. Muhammed'in son peygamber olduğunu kanıtlayan işaret ve delilleri Tevrat ve İncillerde görüp, İslâm'ın hak din olduğuna kanaat getirerek Müslüman olanlar var.

İslâm'ı inceledikten sonra tüm problemlerin çözümünü onda görerek İslâm'ı seçenler var: “Hıristiyanlık dünyasının, bizzat kendilerinden kaynaklanan sayısız problemlerinin çözümünün o dinde değil, İslâm'da olduğuna inanıyorum. Hatta İslâm'da sadece Hıristiyanlık ve Hıristiyanların değil, yer yüzündeki tüm din ve mensuplarının problemlerinin çözümü bulunmaktadır.” (Kenneth L. Jenkins, Amerikalı eski papaz).

Bazı arayışlardan sonra gördüğü rüyadan etkilenerek kesin karar verenler var. İşte birinin bu konuda söyledikleri: “Bir gün uyku bastırıldı. Elimdeki Kur'ân-ı Kerîm'i yanımda bir yere koydum. Sabaha karşı odanın duvarından bir nur gördüm. O nur içinden yüzü ışıldayan bir adam belirdi, bana doğru yaklaştı ve Kur'ân'ı işaret etti. Onu selamlamak için elimi uzattım, fakat birden kayboldu. O zaman içime doğdu ki, bu gelen zat Hz. Peygamber'dir (ona salat ve selam olsun), Kur'ân'ın, aydınlık ve hidayet yolu olduğuna işaret ediyor.” (Dr. Vedî' Ahmed, Mısırlı Eski Papaz Yardımcısı).

Bir başka örnek:

“Rüyada Yüce Allah'tan bana hidâyet nuru geldi. Şöyle ki: Alemi etrafımda zifiri bir karanlık içinde görüyordum. Neredeyse göz gözü görmüyordu. İyice dikkat ettim, uzaktan karanlıkları dağıtan sevimli bir nur belirdi. Mübarek bir zat bana doğru geliyordu. Bembeyaz bir kıyafet

içindeydi, başında beyaz bir sarık vardı ve hafif kıvrıkcık saçlıydı. Daha önce hiç görmediğim güzellik ve parlaklıkta gülümseyen bir çehresi vardı. Sıcak ve samimi bir ifadeyle ‘Kelime-i Şehadet’i tekrarla!’ diyordu. Ben o ana kadar ‘Kelime-i Şehadet’in ne olduğunu hiç duymamıştım. Ben de sürekli, ‘Kelime-i Şehadet nedir?’ diyordum. Bana, ‘Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden Resûlullah de’ dedi. Ben de onunla birlikte üç defa tekrarladım. Sonra o nurlu zat birden kayboldu. Uyandığımda vücudum ter içinde kalmıştı. İlk karşılaştığım Müslümana sordum: ‘Kelime-i Şehâdet nedir? İslâm’daki önemi nedir?’ Bana, ‘Kelime-i Şehâdet İslâm’ın birinci temelidir. Bir insan inanarak onu söylemedikçe Müslüman olamaz’ dedi. Açıklamasını sordum. Bana anlattı. İyice düşündüm. Acaba rüyama giren zat kimdi? Şekil ve şemali halâ gözümün önündeydi. Müslüman dostuma anlatınca, heyecanla bağırdı: ‘Sen Hz. Peygamber (s.a)’i görmüşsün!’” (Rahmet Boirnomo, Hollanda asıllı Endonezyalı eski papaz).

Yine, bu çalışmamız sonunda öğrendiğimiz kadarıyla, bu mühtediler üzerinde İslâm davetçilerinin ve dünyanın çeşitli yerlerinde açılmış olan İslâm’a davet merkezlerinin de olumlu etkisi büyüktür. Buralarda İslâm’a gelebilecek itiraz ve sorulara cevaplar içeren kitap ve kitapçıklar, teyp ve video kasetleri ve CD’ler bulundurulmakta, müracaat edenler aydınlatılmaktadır.

Peki, bu mühtedilere göre insanları İslâm’dan soğutan etkenler nelerdir? Buna karşı neler yapılmalı?

İşte bir tespit:

“Genel olarak insanları İslâm’ı benimsemekten alıkoyan bazı faktörler var. Bunların başında, İslâm hakkında daha önce edindikleri yanlış fikirler gelir. Birçok Müslümanın, söz ve davranışlarıyla İslâm hakkında zihinlerde meydana getirdikleri kötü imaj da önemli bir engel oluşturmaktadır. Bazı Müslümanların bilgisizce verdikleri fetvalar da olumsuz etki yapmaktadır. Son olarak, İslâm hakkında ileri sürülen asılsız şüphe ve suçlamalar da insanların İslâm’dan uzak durmalarına neden oluyor. İslâm’ın terör ve şiddeti teşvik ettiği, kadına kötü muameleye izin verdiği, kocanın hanımını sebepsiz yere boşayıp başka bir kadınla evlenmesine müsaade ettiği, kadının haklarını elinden aldığı, eve hapsedip özgürlüğünü kısıtladığı vs. şüpheler bunların sadece birkaçıdır. Hiç şüphesiz bu suçlamaların hepsi taraflı ve yanlıştır. Fakat ne yazık ki, bu konularda kitaplar yazılmakta ve gayr-i

müslim çevrelerde propagandası yapılmakta, böylece insanlar İslâm'dan soğutulmaktadır. İşte burada biz Müslümanlara, İslâm'ın o güzel ve parlak gerçek imajının oluşmasında, şüphe tozlarının silinmesinde ve yıkıcı medyanın insanların özgürce Allah'ın hak dini olan İslâm'ı tanımalarını engellemek için ördüğü kalın surları yıkmada büyük iş düşmektedir.” (İsa Beyâco, Filipinli eski papaz).

Neler Yapılmalı?

Dünyada İslâm'ın hayat bahşedici gerçeklerine hava kadar, su kadar ihtiyacı olan insanlara İslâm'ı sunarken nelere dikkat edilmesi gerektiğini de bu zatlardan öğrenebiliyoruz. İşte birinin önerileri:

“İslâmî ahlâkı yaşayarak, insanlara buna uygun davranarak İslâm'a davet edilmeli. Tevhit inancına ilgi duyarak İslâm'ı kabul edenlerin büyük çoğunluğu, Müslümanların örnek davranışlarından etkilenerek bu kararı vermişlerdir. Mesela, bazen güzel ahlâklı Müslüman bir işveren, bazen dürüst ve samimi bir arkadaş vs. olur, karşısındakini etkiler. Birçok Filipinli de, bir Müslüman ülkeye çalışmak için gitmiş, orada Müslümanlığı kabul etmiştir. Çünkü, oradaki İslâmî yaşantıyı ve insanlar arasındaki güzel ilişkileri kendi memleketindekiyle mukayese ederek İslâm'ın etkisini hissetmiştir. Böylece İslâm hakkında taşıdıkları ön yargıları silme imkânını da buluyorlar ve hiçbir baskı ve etki altında kalmadan karar veriyorlar. Tüm bu nedenlerle ben, insanların güzelce ve tatlılıkla davet edilmesini tavsiye ediyorum. Aceleci davranmaktan da kaçınılmalıdır. Çünkü atılan hiçbir tohum bir günde filizlenmez.” (İsa Beyâco, Filipinli eski papaz).

Bir İhtida Örneği:

PROF. DR. GARY MILLER (Matematik Bilgini ve Eski Misyoner)

Şu anda Melik Fehd Üniversitesinde Matematik Profesörü olan **Gary Miller**, eski bir papazdır. İnsanları Hıristiyanlığa çağıran bir misyonerd. Allah ona İslâm nimetini nasip ettikten sonra bir konuşmasında Müslümanlara şöyle seslenmiş:

“Ey Müslümanlar! Eğer sahip olduğunuz nimetin ne kadar büyük olduğunu gereği gibi bilseydiniz, sizi Müslüman bir anne babadan dünyaya gönderdiği, Müslüman bir ailede yetişme fırsatı verdiği ve bu yüce dini üzere büyüttüğü için Allah'a çok hamdederdiniz. Peygamberliğin manası, Uluhiyetin manası, vahyin, risaletin, dirilişin, hesabın vs'nin manası sizin dininizde diğer dinlerdekiyle gök ile yer arası kadar uzak ve üstündür.”

“Beni bu dine asıl cezbeden husus, iman konularındaki netliktir. Bu netliği başka hiçbir dinde göremiyorum.”

Nasıl Müslüman Oldu?

Müslüman olduktan sonra Kanada’da İslâm’ın en önemli ve aktif davetçilerinden biri oldu. Oysa daha önce büyük bir misyonerdi. İnsanları Hıristiyanlığa hararetle çağırıyordu. Kitab-ı Mukaddes hakkında çok geniş malumata sahipti. Ayrıca matematiği de çok severdi. Bu nedenle de mantığa ve olayları mantikî bir silsile halinde ele almaya meraklıydı. Birgün Kur’ân-ı Kerim’i okumak istedi. Amacı, Müslümanları Hıristiyanlığa çağırırken yapacağı dini tartışmalarında kullanabileceği bazı yanlışlıklar yakalamaktı. O, 14 asır önce yazılmış, çöl vs’den bahseden köhne bir kitapla karşılaşacağını bekliyordu. Fakat, onu okudukça hayret ve şaşkınlığı arttı. Hatta, bu dünyada başka hiçbir kitapta rastlanamayacak gerçekler keşfetti.

Hz. Peygamber’in başından geçen ve sınırları üzerinde olumsuz etki bırakan bazı olayları bulacağını sanmıştı. Meselâ, değerli eşi Hatice’nin, kızlarının ve erkek çocuklarının hüzün dolu hikayelerini okuyacağını zannetmişti. Ne var ki, bunlardan hiçbir şey bulamadı. Onu hayrete düşüren bir husus da, Kur’ân’dan tam bir sûrenin Hz. Meryem’in adını taşıması ve Hıristiyanların dinî kitap ve İncillerinde bile rastlanamayacak derecede Hz. Meryem’in onurlandırılmasıydı. Oysa, Kur’ân’da ne Aişe ne Fatıma adını taşıyan bir sûre mevcuttu. Yine Hz. İsa’nın Kur’ân’da 25 yerde adının geçtiğini, oysa Hz. Muhammed’in isminin ise sadece dört yerde yer aldığını gördüğünde hayreti bir kat daha arttı. Kur’ân’ı daha bir dikkat ve ilgiyle okumaya başladı. Aklında hep tenkit edilebilecek bir açığı yakalamak vardı. Fakat, sonunda çok önemli ve ilginç bir ayetle karşılaştı. Bu ayeti okuduğunda vurulmuşa döndü. Ayet şöyle diyordu:

“Kur’ân’ı gereği gibi düşünmeyecekler mi? Eğer Kur’ân Allah’tan başkasına ait olsaydı, elbette içinde birçok tutarsızlıklar bulurlardı” (Nisa: 82).

“Falsification test”, günümüzde bilinen prensiplerdendir. Bu da, doğruluğu kanıtlanıncaya kadar ortaya atılan teorilerde yanlış arama veya konuyu ciddi incelemeye tabi tutma kuralıdır. İlginçtir ki, Kur’ân, Müslüman olsun veya olmasın herkese bu konuda meydan okuyor. Kendisinde asla bir hata bulamayacaklarını ilan ediyor.

Dünyada hiçbir yazar böyle bir cür’et gösteremez. Yani bir kitap yazıp da, “Bu kitap her türlü hatadan uzaktır” deme cesaretini gösteremez. Bunun

tek istisnası olarak Kur’ân, kendisinde hata ve tutarsızlık bulunmadığını ve böyle bir şeye asla rastlanamayacağını söylüyor.”

Prof. Dr. Gary Miller’in üzerinde durduğu bir ayet de şudur:

“Hakkı inkâr edenler görüp bilmediler mi ki, göklerle yer bitişik (bir bütün) idi, onları Biz ayırdık, hayatı olan her şeyi sudan yaptık? Hâlâ inanmayacaklar mı?” (Enbiya: 30).

Bu âyet 1973 yılında Nobel ödülü alan bilimsel araştırmancının tam da konusunu oluşturmaktadır. Söz konusu araştırma Big Bang teorisini konu alıyordu. Bu teoriye göre şu mevcut evren içinde uzayın ve yıldızların yer aldığı şu alem büyük bir patlama sonucu doğmuştur.

Ayette geçen “ratk” kelimesi bitişik nesne demektir. “Fetk” ise ayrılmış, parçalanmış anlamına gelir. Sübhanallah! Bu ayete göre de yer ve gökler bir zamanlar bitişikti. Allah onları birbirinden ayırdı.

Kur’ân’ı meydana getirmede Hz. Muhammed’e şeytanların yardımcı olduğunu ileri süren iddiaya cevap olarak da Kur’ân şöyle buyurur:

“Kur’ân’ı asla şeytanlar indirmiş değildir. Bu onların yapacağı iş değildir! Hem isteseler de buna güçleri yetmez. Çünkü onlar vahyi işitmekten kesinlikle menedilmişlerdir” (Şuara: 210-212).

Başka bir âyette de Kur’ân okunduğunda şeytandan Allah’a sığınılması istenir:

“Kur’ân okuyacağın zaman, o kovulmuş şeytandan Allah’a sığın” (Nahl: 98).

Şeytan bir kitabın yazımında yardımcı olup da ardından, o kitap okunduğunda kendisinden Allah’a sığınılmasını isteyebilir mi?

Bu âyetler de bu eşsiz Kitab’ın i’câz yönlerinden biridir. Asırlar öncesinden bu konuda ortaya atılacak iddialara son derece mantikî cevaplar vermiştir.

İnsanı hayrete düşüren gayb haberlerinden biri de Kur’ân’ın Ebu Leheb hakkında söyledikleridir. Ebu Leheb denilen kişi İslâm’dan şiddetle nefret ederdi. O kadar ki, Hz. Muhammed’in izini takip eder ve nereye giderse, onun sözlerinin etkisini kırmak ve onu değerden düşürmek için konuşmalar yapardı. Mesela, Hz. Peygamber’in Mekke dışından gelen insanlarla konuştuğunu görse, o gittikten sonra hemen yanlarına sokulur ve, “Muhammed size ne dedi? O size bir şey beyazdır derse, bilin ki o siyah, siyah olduğunu söylese bilin ki beyazdır; gündüz dese, gece, gece dese gündüzdür” derdi.

Amacı, Hz. Peygamber'e muhalefet etmek ve söylediklerine karşı kuşku uyandırmaktı.

Ebu Leheb, ölmeden on sene önce bir sûre indi. Sûre, Mesed adını taşıyor. Bu sûre, Ebû Leheb'in cehenneme gideceğini açıkça vurgular. Diğer bir deyişle asla imana gelmeyeceğini ve İslâm'ı kabul etmeyeceğini belirtir. Bu on sene boyunca, Kur'ân'ın iddiasını çürütmek için Ebu Leheb'in yapabileceği basit bir şey vardı. O da, insanların huzuruna çıkıp, yalancıkdan da olsa, "Muhammed, benim Müslüman olmayacağımı ve dolayısıyla cehenneme gideceğimi söylüyor. İşte ben Müslüman oluyorum. Şimdi söyleyin lütfen, Muhammed doğru mu söyledi, yalan mı? Kendisine geldiğini söylediği vahiy, gerçekten Allah'tan mı?" diyebilirdi. Gel gör ki, Ebu Leheb her konuda inatla Hz. Muhammed'e muhalefet ettiği halde, bu noktada ona muhalefet etmedi. Bu olayla sanki Hz. Peygamber, Ebu Leheb'in damarını tahrik etmekte ve, "Sen benden nefret ediyorsun, görevimi her fırsatta engellemek istiyorsun. İşte sana iyi bir fırsat! Haydi, bu fırsatı kaçırma ve sözümü çürüt!" demiş olmaktadır.

Fakat ölümüne kadar tam on sene geçtiği halde bunu yapmadı. Yani Müslüman olmadığı gibi, böyle bir görünüş bile sergilemedi. On sene boyunca bir dakikada İslâm'ı çürütüp yerle bir etme fırsatına sahipken bunu yapmadı. Demek ki, bu gaybî haberin de içinde yer aldığı Kur'ân, Hz. Muhammed'in sözü değildir. Tam aksine o, gaybı, dolayısıyla da Ebu Leheb'in asla Müslüman olmayacağını bilen Allah'ın kelimadır. Yoksa, Allah'ın vahyiyle olmasa, Hz. Muhammed, Ebu Leheb'in bu sûrede bildirilen gerçeği doğrulayacağını nereden bilebilirdi? Yine gelen vahyin Allah'tan olduğunu bilmeseydi, söylediklerinin hak olduğundan nasıl kesin emin olabilirdi?

Söz konusu sûre şöyle diyordu:

"Kurusun Ebu Leheb'in elleri. Zaten de kurudu! Ona ne malı, ne de yaptığı işler fayda verdi! O, alev alev yükselen ateşe girecek. Eşi de boynunda bükülmüş urgan olarak, o ateşe odun taşıyacak" (Mesed Sûresi: 1-5).

Benzer bir durum Yahudiler için de geçerlidir. Müslümanlara karşı tüm insanlardan en şiddetli düşmanın Yahudiler olduğunu bildirmektedir. Gerçekten de bu, Kur'ân'ın indiği günden günümüze kadar hep böyle olmuştur. Bu, Kur'ân'ın bir meydan okumasıdır ve bir gaybî haberdir. Şöyle ki: Yahudiler basit bir tutum değişikliğiyle İslâm'ı yerle bir etme fırsatına

sahiptirler. O da, göstermelik ve birkaç yıllığına da olsa Müslümanlarla güzel ilişkiler tesis edip, ardından, “Kur’ân bizim Müslümanlara en şiddetli düşman olduğumuzu söylüyor. Oysa görüldüğü gibi biz öyle değiliz” diyebilirdiler. Fakat 1400 seneden beri böyle bir şey olmadı ve bundan sonra da asla olmayacaktır. Çünkü bu Kur’ân, insan sözü değil, gaybı ve geleceği bilen Allah’ın kelimasıdır. Kur’ân’ın onlar hakkında şu kesin ifadesini okuyalım:

“Sen, iman edenlere düşmanlık besleme bakımından insanların en şiddetlilerinin Yahudiler ile müşrikler olduğunu görürsün. Mü’minlere sevgi bakımından en çok yakınlık duyanların ise, ‘Biz Nasârâyız (Hıristiyanız) diyenler olduğunu görürsün. Bunun sebebi, onlar arasında bilgin keşişlerin ve dünyayı terk etmiş rahiplerin bulunması ve onların kibirlenmemeleridir. Peygamber’e indirilen Kur’ân’ı dinledikleri vakit, onda âşinaları olan hakikate kavuşmaları sebebiyle gözlerinin yaşla dolup taşığını görür ve şöyle dediklerini işitirsin: ‘İman ettik yâ Rabbenâ! Bizi de hakka şahitlik edenlerle beraber yaz! Bütün isteğimiz ve umudumuz, Rabbimizin bizi hayırlı insanlar arasına dahil etmesi iken, ne diye Allah ve bize gelen bu hakikate iman etmeyelim ki?’” (Mâide: 82-84).

Kur’ân-ı Kerim’de başka hiçbir kitapta rastlanmayacak bir kendine güven ve emin olma özelliği vardır. O, belli bir bilgiyi verir ve “Bu bilgiyi daha önce bilmiş olman mümkün değil” der. Örnek olarak şu âyetleri okuyalım:

“İşte bunlar gayb kabilinden haberler olup onları Biz sana vahy ediyoruz. Yoksa onlar Meryem’i kimin himaye edeceğine dair kur’a çekerlerken ve birbirleriyle tartışırken sen yanlarında bulunmuyordun.” (Al-i İmran: 44).

“İşte bunlar gayb olan birtakım haberlerdir. Onları sana Biz vahy ediyoruz. Halbuki bu vahiyden önce onları ne sen, ne de milletin bilmezsiniz. Öyleyse onların red ve inkârlarına karşı sabret, dişini sık ve şüpheden olmasın ki hayırlı akıbet müttakilerindir” (Hud: 49).

“İşte bunlar, ey Resûlüm, sana vahiy yoluyla bildirdiğimiz gaybî hadiselerdendir. Yoksa onlar, tuzak kurmak ve planlarını kararlaştırmak için toplandıklarında elbette sen onların yanında bulunmuyordun.” (Yusuf: 102).

Mukaddes denilen dinî kitaplar arasında bu üslupla söz söyleyebilen başka bir kitap yoktur. Diğer tüm kutsal kitaplar, nereden geldiğini belirttikleri bir takım malumatlardan meydana gelmektedir. Mesela, tahrif

edilmiş İncil, eskilerin kıssalarını anlatırken der ki: “Falan Kral falan yerde yaşadı. Falan komutan filan yerde filan savaşı yaptı, falan şahsın şu kadar çocukları var, çocuklarının adları şunlar şunlardı vs.”

Yine kitaplar genellikle, “Daha fazla bilgi istiyorsan, falan veya filan kitabı da okuyabilirsin” derler. Bu da o kitabın onlardan da istifadeyle hazırlandığını gösterir.

Kur’ân ise böyle değildir. O, okuyucusuna bir bilgiyi verir ve bunun yeni bir bilgi olduğunu söyler. Hatta, bu bilginin insan aklının ürünü olmadığından emin olman için araştırma yapmanı önerir. Meselâ, gayet ilginçtir ki, Kur’ân’ın indiği dönemde Mekke halkı Kur’ân’ı ve onun verdiği bazı bilgilerin yeni olduğuna, ne Muhammed’in ne de kavminin bilmediğine ilişkin meydan okuyucu iddiasını tekrar tekrar dinledikleri halde, çıkıp şunu diyememişlerdir:

“Bunun neresi yeni? Biz bunu zaten biliyorduk!” Böyle diyemedikleri gibi, Kur’ân için makul bir beşerî kaynak da gösterememişlerdir. Çünkü, Kur’ân’ın verdiği bilgiler gerçekten yeni ve orijinaldi. İnsan aklının ürünü olamazdı. Geçmiş, geleceği ve şimdiki zamanıyla gaybları bilen Allah’tan geliyordu.”

Prof. Dr. Miller Müslüman olduktan sonra bir çok makale kaleme aldı. Bunlardan birkaç tanesinin adı şöyledir: “Hıristiyanlığa Kısa Bir Reddiye”, “Kur’ân’ın Büyüklüğü”, “Hz. İsa’nın Tanrılığı İddiasına Karşı Bazı Düşünceler”, “Müslüman’ın İnanç Esasları”, “İncil ile Kur’ân Arasındaki Fark”, “Misyonerlik Hıristiyanlığı”.

Prof. Dr. Miller, Kur’ân-ı Kerim’i “Büyük” olarak sadece Müslümanların nitelediğini, onun büyüklüğünü gayr-ı müslimlerin bile itiraf ettiğini, hatta bazıları İslâm’a azılı düşman olduğu halde böyle bir itiraftan kendilerini alamadığını belirtir.

Ayrıca, Kur’ân’ın, öyle bazılarınca ileri sürüldüğü gibi çölde inen ve sadece çöl hayatından bahseden bir kitap olmadığını, bu iddiada bulunanların Kur’ân’ı okuduklarında onun konularının zenginlik ve renkliliği karşısında hayrete düştüklerini söyler. Mesela, Kur’ân’ın denizi, denizdeki fırtınaları ve denizde yolculuk yapanların ruh halini anlatan ayetlerini okuyan bir denizcinin, önce Hz. Muhammed’in denizci olduğunu zannettiğini, gerçeği öğrendiğinde ise, Kur’ân’ın Hz. Muhammed’in sözü değil, Allah’ın kelamı olduğunu anlayarak Müslüman olduğunu anlatır.

Yine Hz. Muhammed'ten yüz yıllar önce yaşamış Yunanlı filozof Demokritos'un ortaya attığı ve ondan sonra da asırlarca kabul edilegelen "atom" nazariyesine göre, alem görülemeyecek kadar küçük ve parçalanamayan madde parçacıklarından, yani zerrelere oluşmaktadır. Araplar da bunu böyle biliyor ve kabul ediyorlardı. Zaten, Arapça'da "zerre", insanlarca bilinen en küçük cisim anlamına gelir. Oysa günümüzde modern ilim artık keşfetmiştir ki, maddenin bu en küçük biriminin, ait olduğu maddenin özelliklerini taşıyan atom da parçacıklara ayrılıyor ve bölünebiliyor. Bu da geçtiğimiz asırda bulunmuş yeni bir gerçektir. Oysa Kur'ân-ı Kerim bu gerçeği bundan 14 asır önce kesin bir dille ifade etmiştir. İlgili ayet şu mealdedir:

"Herhangi bir işte bulunsan, onun hakkında Kur'ân'dan herhangi bir şey okusan, Sen ve ümmetinin fertleri her ne iş yapsanız, siz o işe dalıp coştüğünüzde, mutlaka Biz her yaptığınızı görürüz. Yerde olsun, gökte olsun, zerre ağırlığınca bir varlık bile Rabbinin ilminden kaçmaz. Ne bundan küçük, ne bundan büyük hiçbir şey yoktur ki, hepsi apaçık bir kitapta olmasın" (Yunus: 61).

Hiç şüphesiz konuya ilişkin böyle net bir ifade o dönem Araplarının aşına oldukları bir şey değildi. Onlar, zerreyi mevcut varlıkların en küçüğü olarak biliyorlardı. Bu da Kur'ân'ın, zamanların anlayış ve teorileriyle sınırlanmayan hak bir kitap olduğunun delilidir.

Kur'ân-ı Kerim'in, insan sağlığı, gıda ve temizlikle ilgili tespit ve öğütleri de zamanın eskitemediği, tersini ortaya koyamadığı, aksine haklılığını kanıtladığı bir mu'cizelik yönüdür. Kur'ân'da vahyedilen bu gerçekler, tüm zamanların tecrübeleri karşısında ayakta kalmayı başarabilmiştir.

Tüm bunlardan anlaşılmalıdır ki, Kur'ân, Yüce Allah'tan vahiy yoluyla gelmiştir. Onda yer alan her bilgi İlâhî bir asla dayanmaktadır. O, henüz yaratılmışlar yokken Allah'ın kelamıydı. Dolayısıyla onda, eklenebilecek, atılabilecek veya düzeltilebilecek bir bilgi yoktur.

Prof. Dr. Miller'e göre, Kur'ân-ı Kerim bir beşer olan Hz. Muhammed'in aklının ürünü olsaydı, o sıralarda aklından geçen, zihnini meşgul eden ve hayatını etkileyen olay, şahıs ve duyguları yansıtması gerekirdi. Oysa, acı tatlı pek çok olay yaşadığı, felaketler gibi mutluluklar da gördüğü halde, bunlar Kur'ân'da yer almamaktadır. Mesela, sevgili eşi Hz. Hatice'nin

vefatı, Hz. Fatıma hariç tüm çocuklarının vefatı gibi acı olaylara Kur'ân'da hiç yer verilmemekte, hatta bunlardan hiç birinin adı bile geçmemektedir.

Kur'ân'ın eşsiz bir özelliği ve mu'cizelik yönü de, kendinden son derece emin olması ve söyledikleri konusunda şüphesi olanların, verdiği bilgileri araştırması ve özellikle o konuda gerçek ilim ehli olanlara sormasını önermesidir. “Bilmiyorsanız zikir ehlinde sorun” (Enbiya: 7) âyeti bunun ifadesidir.

Mesela, bundan birkaç sene önce Suudi Arabistan'ın Riyad kentinde bazı Müslümanlar, anne rahmindeki yavru ile ilgili tüm âyet-i kerimeleri toplayıp Kur'ân'ı, biraz önce kaydettiğimiz âyetin tavsiyesine uyarak Kanada'nın Toronto Üniversitesi ünlü hocalarından Kis Muir'e verdiler. Bu zat bu sahanın en önemli mütehasıslarından olan ve pek çok eseri bulunan bir ilim adamıdır. Onu Riyad'a davet edip araştırması için gerekli tüm şartları hazırladılar ve bu âyetleri tamamen bilimsel bir açıdan değerlendirmesini istediler. O, araştırmasının sonunda hayretler içinde kaldı ve o konuda yazdığı bir kitabın ikinci baskısında önemli değişiklikler yaptı. Hatta bu zatla kendisinin bir röportaj yaptığını, röportaj sırasında mikroskop altında çekilmiş resimlerle bilgiler verdiğini, Kur'ân'ın bu teknik gelişme sonucu erişilen bulgularla tamamen örtüştüğünü, sadece mikroskopla tespit edilebilecek bu bilgilerin öyle bir canlının karnını yarmakla tespit edilebilecek türden olmadığını, dolayısıyla bu son derece dakik ve isabetli bilgilerin o çağdaki bir insanın ürünü olamayacağı ve vahiy kaynaklı olması gerektiğini söylediğini belirtir. Hatta, Dr. Muir'in bu tespitlerinin Kanada'daki gazetelere de manşet olduğunu, söz konusu manşetlerden birinin, “Eski bir kitapta bulunmuş müthiş bir gerçek!” şeklinde atıldığını ifade eder. Ona göre Kur'ân'da bunun gibi daha bir çok konu var. Her birisini tek tek ele almak için uzun araştırmalara ihtiyaç vardır.

Yine Kur'ân, mensupları olan İslâm alimlerinin akıl ve kalbinde öylesine bir etki ve iz bırakmış ki, pek çoğu ömürlerini ona adanmış, eserlerini ondan iktibaslarla süslemiş ve onun en ufak bir işaretini bile önemseyerek o doğrultuda araştırma yapıp bilgi aramışlardır. Asırlar boyu bu kadar önemli alimleri kendisiyle meşgul eden, hayatları uğrunda vakfettiren bir kitap, beşer sözü olamaz.

Kur'ân-ı Kerim, kendisinin Allah'tan gelen bir vahiy olduğunu, buna inanmayanların başka bir kaynak göstermesi gerektiğini vurgular. Bu büyük

bir meydan okumadır. Gerçekten de hiç kimsenin elinde Kur'ân'ın kaynağı konusunda vahye alternatif olacak bir izah tarzı mevcut değildir.

Kur'ân-ı Kerim'de öyle bilgiler var ki, o günün şartları göz önüne getirildiğinde bunların Allah'tan başkasına nispeti mümkün değildir. Bu gerçeği kabul etmeyen bir kimse, başka bir insanın bunları Hz. Muhammed için sağladığını, onun da insanları –haşa- kandırmak için Allah'a nispet ettiğini ileri sürecektir. O zaman da, Hz. Muhammed'in bu inkarı mümkün olmayan içtenlik, samimiyet ve kendine güveni nasıl izah edilecektir? Gerçekten Kur'ân'a duyduğu sonsuz güven ve Kur'ân gibi bir kitabı, hatta çok az bir kısmını bile hiç kimsenin ortaya koyamayacağı şeklindeki meydan okuması, öyle bir iddiayı çürütür. Demek ki, o Kur'ân'ın vahiy yoluyla kendisine geldiğinden zerre kadar şüphe etmemektedir.

Prof. Dr. Gary Miller'in, şu tespiti de oldukça çarpıcıdır:

“Yeni Katolik Ansiklopedisinde bu konuda ilginç bir tespit vardır. Kur'ân'la ilgili bir maddede aynen şöyle demektedir: ‘Geçmiş yüz yıllar boyunca Kur'ân'ın kaynağıyla ilgili pek çok teoriler ileri sürüldü. Bugün bunlardan hiç birini kabul edebilecek akli başında bir insan bulunamaz.’ Görüldüğü gibi Katolik Kilisesi bile Kur'ân-ı Kerim'in gerçek kaynağını çürütmeye çalışan tutumları inkar etmeye mecbur kalmıştır. Şüphesiz, Kur'ân'ın kaynağı Katolik Kilisesi için de bir problem olarak ortada durmaktadır. Çünkü Kur'ân, kendisinin Allah'tan vahiy yoluyla geldiğini açıkça belirtmektedir. Kilise'nin dediği, bu güne kadar ileri sürülen kaynakların doğru ve tutarlı olmadığıdır. Yoksa Kur'ân'ın Allah kelamı olduğunu kabul etmiş değiller. Bunun için araştırıyorlar ve vahiy olmadığını kanıtlayacak bir delil bulmaya canla başla çalışıyorlar. Fakat başaramıyorlar. Makul bir izah getiremiyorlar. Fakat en azından araştırmalarında haysiyetli davranmaya çalışıyorlar ve kuvvetli bir delile dayanmayan öylesine bir izahı kabul etmiyorlar. Kilisenin açıkça belirttiği husus, on dört asırdır Kur'ân'ın kaynağı konusunda makul bir izahın yapılmadığıdır. Böylece en azından Kur'ân-ı Kerim'in, öyle kolayca inkar edilebilecek bir kitap olmadığını itiraf etmiş oluyorlar.” (Ricâl ve Nisâ Eslemû: s. 63-93).

RESUME**Conversion to Islam**

This article after a brief introduction into the meaning and usage of the word "conversion" in Qur'an, deals with the stories of the religious people who converted to Islam. Conversion to another religion is not an easy task, especially for religious people. Bearing this in mind, the article analyses the motives and the reasons led these people (some of whom are Cardinal and archbishop) to accept Islam. It suggests that these people converted to Islam because they saw many good examples in Islam: The moral qualities of many Muslims, the influence of Qur'an, which is the only authentic holy book reached to us without alteration, the idea that in Islam there is no intermediary between God and man, the evidences they found in Bible and Torah about the Prophethood of Muhammad etc.